

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2012/06

Imaóra

***„Kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben,
a kenyér megtörésében és az imádkozásban.” (Ap. csel. 2, 42)***

Diakóniai Bizottság

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Összetartozásunk napja

„– Milyenek itt az emberek? – kérdezte meg a városba érkező vándor a bölcsét.
– Ahonnan te jöttél, ott milyenek? – hangzott válasz helyett.
– Ott borzasztóak. Irigyek, önzők, pénzsóvárok – felelte az idegen.
– Itt is ugyanolyanok.

Másnap egy másik vándor érkezett a városba, és ugyanezt kérdezte. A felelet is ugyanez volt:

– Ahonnan te jöttél, ott milyenek?
– Az én városomban jószívű, összetartó, segítőkész emberek élnek.
– Itt is ugyanolyanok – felelte a bölcs.”

Nagy mértékben rajtunk áll, mit veszünk észre környezetünkben. Rólunk is árulkodik, milyenek látjuk egymást, milyenek a körülöttünk lévő világot.

„Közönyös a világ... az ember
Önző, falékony húsdarab,
Akár a hernyó, telhetetlen,
Mindég előre mász s harap.”

Kiábrándító a diagnózis, amit Arany János: Kertben című versében olvashatunk. Keserű sóhaj, vagy vitára serkentő provokáció? Közönyös a világ, vagy összetartozunk? Önző, falékony húsdarab az ember, vagy lehet belőle társ, testvér is? Egy keresztyén közösség, egy gyülekezet tagjaként költői kérdéseknek tűnnek ezek, hiszen átélhetjük hétről hétre, mit jelent közösséghez tartozni.

„Összetartozásunk napja” – kissé ünnepélyesen cseng a kifejezés, de azt gondolom, indokolt a pátosz. Hiszen nem csupán arról van szó, hogy évente egyszer a gyülekezet

fél kilencre és fél tizenegyre járó része együtt tölt egy vasárnap délelőttöt, hanem sokkal többről. Annak szimbolikus kifejezéséről, hogy van közünk egymáshoz. Krisztus népe nem lehet idegen egymás számára. Ha Krisztushoz tartozunk, akkor egymáshoz is tartozunk. És összetartozni jó. Akik összetartoznak, azok nem magányosak, mert megosztják egymással életüket. Ezért volt jó hallgatni Albertné Országh Mariann és a Kozák házaspár történetét, amely ugyanarról szólt. Arról, hogyan találtak el Krisztushoz, és ezen keresztül hogyan találtak el a közösséghez.

Mindannyian úton vagyunk. A „már nem” és a „még nem” feszültségében élünk. Nem türelmetlenkednünk kell, hanem növekednünk. Erről szólt Püski Lajos igehirdetése, amit a félig telt pohár képével szemléltetett. Jó volt látni presbitereink egy csoportját az úrasztala előtt, hallgatni az ifisek zenélését, a gyülekezet kórusát. És nagyon jó volt sokat beszélgetni a 40 percesre duzzadt, de egy pillanatnak tűnő szünetben. Mert összetartozunk, és összetartozni jó.

Dr. Hodossi Sándor

Arról szeretnék beszélni, mit jelentett számomra egyedül Isten nélkül élni, majd Isten gyermekeként egy gyülekezethez, ehhez a gyülekezethez tartozni!

Úgy nőttem fel, mentem férjhez, szültem gyermeket, hogy Istentől távol voltam.

Keveset, de hallottam én Istentről: nagymamától, akitől megtanultam az „Én Istenem jó Istenem becsukódik már a szemem...” imát, kolléganőktől, akik azt mondták: Őket szereti Isten és ők is szeretik Istent! Számomra mindez oly távolinak tűnt, el is hessegettem, mondván: ez nem az én világom!

Meghalt édesapám, egyik bátyám, majd édesanyám is, aztán a házasságom is megromlott, szóval eléggé magányosnak éreztem magam.

Egy éjszaka arra ébredtem, hogy nem kapok levegőt. Egy allergiás reakció miatt gégeödémát kaptam és fuldokoltam. Akkor még nem volt mobiltelefon, vezetékes is csak keveseknek, így utcai fülkéből tudott a férjem mentőt hívni. Még IDŐBEN érkeztek, Intenzív osztályra kerültem. Amikor már lecsendesült körülöttem minden (és levegőt is kaptam), elkezdtem gondolkodni, hogy mi is történt velem tulajdonképpen?

Miért ébredtem fel? (Meg is fulladhattam volna álmomban!)

Miért maradtam életben? (Mi van, ha kicsit késnek a mentősök, vagy gyorsabban halad a duzzanat?)

Kitől függ, hogy mi történik velünk, mikor születünk, mikor halunk meg? (Nem várt, "véletlenül" sikerült gyerek vagyok!)

Eszembe jutottak a kolléganőim szavai, akik Istentről beszéltek, és arról, hogy nincsenek véletlenek!

Elkezdtem keresni a válaszokat. Végül Istentre találtam és elfogadva bűnbocsátó kegyelmét, gyermeke lettem!

Rátaláltam erre a gyülekezetre, és kisgyermekes anyukaként a Kismamakörhöz kapcsolódtam.

Itt éreztem először egy kis idő után, hogy én tagja lettem egy közösségnek, számon tartanak, érdek-

lődnek felőlem, sőt SZERETNEK.

A második gyermekem születése már ezután történt. Érdekes volt megélni a különbséget! Az elsőnél teljesen egyedül éreztem magam (bár kollégaként kezeltek). A fájdalmaim, csüggedésem, aggodásom nem volt kivel megosztani. A másodiknál viszont már éreztem: nem vagyok egyedül. Isten jelenléte mellett sokat jelentett számomra, hogy a kismamakör tagjai imádkoztak értem, értünk! A látogatásaikkal pedig ezt meg is erősítették.

A gyülekezet életébe bekapcsolódva aztán egyre inkább itthon éreztem magam és egyre erősebben éreztem, hogy: IGEN, én már ide tartozom.

Egészségügyi pályára azért jelentkeztem, mert mindig is erős volt a segíteni akarás bennem.

Isten gyermekeként, a gyülekezet tagjaként, szolgálatra készen ez csak felerősödött. Így nem volt kérdés, hogy a presbiterré választásom után én a diakóniai bizottságban fogok tevékenykedni.

Mivel kórházban dolgozom, kézenfekvő volta a beteglátogatási szolgálat.

A kórházban és itt a gyülekezetben is működik egy beteglátogató csoport.

A kórházban az idegen, magányos embereket igyekszünk megtalálni, az itteniben pedig kifejezetten a gyülekezeti testvérek látogatását végezzük, nem csak kórházban, hanem otthonukban is.

Erre a szolgálatra mindkét csoportban Gál Judit kórházlelkész segít felkészülni.

Nekem az a különleges helyzetem, hogy betegként (többször operálva) és látogatóként is, az érem mindkét oldalát ismerem. Azt is, amikor betegen, magatehetetlenül, kiszolgáltatva, szorongva, aggódva, elgyötörtén fekszem a kórházi ágyon és azt is, amikor egy hasonló helyzetű testvérnek én lehetek Isten üzenete.

Isten gyermekei tudják, hogy az Úr mindenütt jelen van, a kórházban is, a műtőben is, mégis olyan jó látni valakit, aki ezt megerősíti, aki kézzel foghatóan, fizikailag is ott van. Megnyugvást, békességet ad.

Egy kézfogás, egy biztató mosoly, egy közös imádság, egy ige vagy egy üzenet, hogy tudnak róla és imádkoznak érte, az összetartozás felbecsülhetetlen érzését adja.

A műtő ahol dolgozom, talán a legfélelmetesebb helye a kórháznak. A szorongás, feszültség és kiszolgáltatottság érzése itt a legerősebb. Éppen ezért igyekszem mosollyal, kedves szóval megnyugtatni

a betegeket, esetenként egy kis humorral oldani a feszültséget:

A beteg mondja: – „Jaj! Istenem!” Válaszom: – „Tessék nyugodt lenni, már Ő is itt van!!”

– „Sokáig tart?” – „Tetszik sietni valahova?”

– „Ez az első műtétem!” – „Ááá! Szóval premier!”

Persze mindig mosoly az eredmény!

A műtőben én igen gyakran imádkozom, pl. vénaszúrás előtt, ha komoly nehézséggel találkozom, hogy sikerüljön a műtét. Imádkozom az operáció kimeneteléért, a sebészért, a műtétet segítő személyzetért és a betegért is.

Örülök, hogy Isten eszközeként munkámmal is szolgálhatok a kórházban és így a gyülekezetnek is segítő, szolgáló tagja lehetek.

„Hiszek a hit, a nevetés és a szeretet gyógyító erejében!”

*Albertné Ország Marianna
(altató asszisztens, Kenézy Kórház)*

Kozák Tamás és Kozákné Tunyogi Andrea bizonyágtétele:

Andi: 5 éves koromig boldog voltam. Vidéken éltünk, amit én nagyon szerettem. Együtt volt minden, amit fontosnak érezhettem: anya, apa, testvér, összes nagyszülő, állatok... Aztán egy nap megérkezett egy teherautó, és kiderült, hogy ezentúl anya és én városi emberek leszünk. Ezt a fájdalmas eltépedés érzést aztán sokszor átéltem. Iskolákat kijárva, búcsút kellett venni osztályközösségektől, sportolói csapatoktól, baráti társaságoktól. Olyan nehéz újrakezdeni bármit, ha az ember egyedül érzi magát! Akkor még nem tudtam, hogy SOHA nem vagyunk magunkra hagyva. Már húszas éveimet tapostam, amikor egyre gyakrabban olvastam egy igen régi Bibliát. Kerestem a boldogságom útját. Nem is gondoltam, hogy milyen jó helyen! Rendszeresen kezdtem imádkozni, ízlelgetve a Miatyánk minden szavát. Rögsz életem elkezdett kisimulni. De nagyon hiányzott a "párom". Buzgón kértem a Jóistent, hogy mutassa meg, tudjam felismerni a hozzám való társat. S ezt az ajándékot meg is kaptam.

Tamás: Gyermekkorom óta istenfélő ember vagyok, bár szüleim nem neveltek erre. Nagymamám megtanított az „Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem...” imára, melynek köszönhetően

minden nap imádkoztam lefekvés előtt. Tinédzser korom óta pedig már aktívan kerestem a hit útjait, s a helyet, ahova tartozhatok.

Andival egy évvel házasságkötésünk előtt Dömösön, a Biblia Centrumban részt

vettünk egy pár napos szemináriumon, ahol az egyik alkalom során minden résztvevőt megkérdezték, ki melyik gyülekezetbe jár. A többiek egymás után sorolták a városokat és a gyülekezetek neveit, de mikor végül ránk került a sor, egyedül mi mondtuk azt, hogy mi

egyik gyülekezetbe sem járunk, úgymond, magunk vagyunk a hitünkkel. Az alkalom vezetője meg is jegyezte, hogy a Biblia nem ismer magányos keresztyéneket, csak gyülekezetben élőket, mert aki magányos a hitével, azt hamar elsodorja a világ és a kísértések szele. Így, megkapván a bátorítást és a bibliai indíttatást, gyülekezet keresésbe kezdtünk, és végül a Nagyerdei Református Gyülekezetben kötöttünk ki. Mint minden más új tag, mi is ismeretlenül mozogtunk az épület falai és a gyülekezet többi tagja között. Eleinte csak a vasárnapi istentiszteleteken vettünk részt, s a karzat hátsó soraiban figyeltük a szokásokat, az igehirdetések tartalmát, a gyülekezet pezsgését és vasárnapi életét. Úgy éreztük, itt mindenki ismer mindenkit, csak mi vagyunk még kívülállók, csak mi nem ismerjük a rendet és a helyi szokásokat. Viszont már akkor tudtuk, hogy ide tartozunk, és csak idő kérdése, hogy mi is

ugyanolyan tagok legyünk, mint a többiek. Ezt követte a házasságkötésünk, mely szintén itt, a Bolyai úti templomban történt. Ezzel egy szállal erősebben kötődünk a helyhez, és a hely szelleméhez.

Andi: Szülők lettünk. Komoly és nemes feladat. Ebben az értékzavarban szenvedő világban kell a „való világ” szennyével szemben igaz értékekkel megismertetnünk gyermekeinket, segíteni őket eligazodni az életben, hogy megtanuljanak különbséget tenni jó és rossz között. Fontos, hogy testi egészségük mellett lelki egészségüket is szem előtt tartsuk. Ehhez pedig megfelelő lelki táplálékok szükségesek minden nap. Isten ígéjén, imákon és hálaadásokon, illetve énekeken kívül szükségük van arra, hogy lássanak maguk körül élő hitű, Istennek engedelmes Krisztus-tanítványokat. Örömmel vettük, hogy a gyerekek óvodájában van hittan, s ők nagyon lelkesen jártak is. Ennek folyományaként pedig rendszeresen veszünk részt a mai napig családi istentiszteleteken.

Harmadik gyermekünk megszületése után érkezett el számomra az idő, hogy – kedves invitálás után – ellátogattam a Kismamakör egyik alkalmára. Azóta meghatározó napja lett a hétnek számomra, vagyis számunkra, a szerdai nap. Közöttük éreztem meg először igazán a gyülekezethez való tartozást. Közös élethelyzetünkből adódóan tudjuk egymást bátorítani, tanácsokkal ellátni, vagy egyszerűen csak meghallgatni. Szövődnek baráti szálak közöttünk és a gyerekek között is.

Hasonlót élünk meg immár Tamással együtt is, ugyanis ebben az évben velünk együtt alakult meg a Kisgyermekesek köre.

A gyülekezethez való tartozásunk megélésének csúcspontja számunkra tavaly nyáron volt, amikor részt vettünk a többgenerációs nagytáborban. Először voltunk, de nem utoljára!

Az egész hetet a gondtalanság, derű, jókedv, mosolygós arcok, ismerkedések, fesztelen magánbeszélgetések, közös éneklések, hintázások... jellemezték.

Tamás: Az istentiszteletek, a házasságkötésünk, gyermekeink keresztelese, Kismamakör, Kisgyermekesek köre, a filmklubok, a gyülekezeti tábor... mind-mind egy-egy szállal köt bennünket a Nagyerdei Gyülekezethez. Ez a sok szál, mint egy hajókötél összesodort fonalai, együtt elszakíthatatlan erősségűvé teszik a köteléket, és családunk közösségi kapcsolatát. Hiszszük, hogy ez a kötés még erősebb lehet, és hogy a konfirmációk, szolgálatok és a ma még számunkra ismeretlen kihívások még erősebbé tehetik a gyülekezethez, a közösséghez tartozásunkat.

Dr. Szűcs Ferenc gondolatát elolvasva értettük meg, mit is adott nekünk a tábor illetve maga a gyülekezet: „A technikai civilizáció embere azért érzi magát árvának a világban, mert már nem éli át a családi összetartozás örömét teremtménytársaival.”

Mi éppen ennek a családi összetartozásnak az örömét élhettük át.

Ezért pedig nagyon hálásak vagyunk Istennek, és nektek is. Köszönjük, hogy összetartozhatunk, hogy összeszövődhetünk veletek, és hogy veletek együtt építhetjük gyermekeink hitét az örökkévalóság felé vezető úton.

Imaóra

Gyülekezetünk életében az egyik legfiatalabb kezdeményezés a péntek reggeli imaközösség, amelyet 2009-ben indított el lelkészünk, Püskiné Szécsi Judit.

A reggel 8-tól 9-ig tartó imakör nyitott, bárki csatlakozhat rendszeresen, vagy akár esetenként is. Az alkalom „csak” imádkozásból áll: a Bibliaolvasó kalauz szerinti napi igéből kiindulva közösen, egymás után imádkozunk gyülekezetünkért, betegeinkért, öregeinkért, családjainkért, országunkért, személyes életünkért és egyéb aktualitásokért.

Számos esetben tapasztalhattuk, hogy milyen nagy ereje van a közös imának, gyönyörködhattunk Isten kegyelmében, szeretetében.

Az ima a lélek lélegzetvétele. Ahogyan testünknek szüksége van levegőre ahhoz, hogy élhessünk, úgy lelkünknek is szüksége van arra, hogy betöltekezhessen Isten jelenlétével.

Az imádság lehetőség és kiváltság, amellyel Istenhez közeledhetünk. Az imádság mindenkié, nem kell hozzá tudás vagy műveltség, csak vágy és akarat, hogy be akarjuk hívni életünkbe Jézust.

Simon András neves keresztény grafikusművész ezt írta valahol: „Az imádság a lélek gyorspostája, amellyel szívünk jó és rossz gondolatait is az Úr elé vihetjük, gyermeki bizalom, amellyel belevethetjük magunkat Isten jelenlétébe, hogy gyógyító szeretetével újra és újra beragyoghassa életünket.” Ezt a ragyogást lehet meg tapasztalni közösségben, egymás imáját erősítve, minden péntek reggel gyülekezetünk egyik kistermében.

Dr. Kálmánchey Márta

A kórus évadzáró áhítata

Szívárványcímtés

Könyvtárunk előkészítése

*Gyülekezetünk tagjainak zenekara:
Calvin Star*

„Légy csendben, és várj az Úrra!”
(Zsolt 37. 7)

Hírek

- ♦ **Hittanosok évváró családi istentisztelete** lesz június 10-én 3 órától.
- ♦ **Templomkerti találkozót** szervezünk június 10-én 4 órától. Házigazda a presbitérium.
- ♦ **A 80-as években** gyülekezetünk **ifjúsági csoportjához** tartozók június 17-én 2 órakor találkoznak.
- ♦ **Nyári vakációs gyermekhét** lesz június 25-29 között, hétfőtől péntekig minden nap 9-től és 12 óráig.
- ♦ **Gyülekezeti nagytáborunk július 9-15** között lesz Sátorlajújhelyen. Részletes információ a februári számban.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szivárvány* is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Kórházlelkészek:

Kenézy Kórház – 511-777/1943

Klinika – 411-600/4978 (üzenetrögzítő)

Európa Rádió – 94,4 MHz

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

Június 10. Kerti Dóra és Magasné Prokob Gabriella zongorázik

Június 17. Rózsár Brigitta orgonál

Június 24. Dudás Nóra orgonál

Július 1. Rózsáné Farkas Aliz orgonál

Július 8. Elischer Balázs orgonál.

Imádkozzunk...

- ♦ gyülekezeti többgenerációs nagytáborunkért,
- ♦ családok feltöltődéséért,
- ♦ vakációs gyermekhétért,
- ♦ elesettek segítéséért.

„Uram, adj világosságot, hogy lássam utadat!
Uram, adj erőt, hogy járjak utadon!
Uram, adj szeretetet, hogy végigjárjam utadat!
Adj erőt, hogy minden erőmmel a Te akaratodat teljesítsem szeretetben!”

(Rabindranath Tagore imája)

Szivárvány –

a Debrecen-Nagygyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

20. évfolyam 6. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 450 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu